

grænsens Nedsættelse havde alene sin Baggrund i de utilfredsstillende Erhvervs- og Beskæftigelsesforhold, og Mindretallet beklagede alvorligt, at Ministeriet ikke saa nogen anden Udvej. At overføre endnu fem Aargange til Aldersrenteforsørgelse vilde betyde Forøgelse af de offentlige Udgifter og en Formindskelse af Samfundets produktive Kræfter, og der maatte efter Mindretallets Anskuelse regnes med et større Antal Aldersrentenydere og som Følge deraf betydelig større Udgiftsbeløb end af Regeringen anslaaet.

Mindretallet havde i Udvalget fremsat den Tanke, at Personer over en vis Indtægtsgrænse ikke skulde kunne gøre Krav paa *Frikørsel*, men Flertallet havde ikke vist Interesse for en saadan Ordning. Man havde ogsaa fra Venstres Side rejst Spørgsmaalet om at give *alle Adgang til* at blive Medlemmer af *en statsanerkendt Sygekasse*. Mindretallet stillede ikke Ændringsforslag herom, da Spørgsmaalet krævede en ret omfattende Forundersøgelse, men det henstillede til Ministeriet at lade Sagen undersøge.

Da 60 Aars Grænsens Lovfæstelse var en Følge af manglende Beskæftigelse, kunde Mindretallet ikke medvirke til Lovforslagets Vedtagelse; Ansvar for Følgerne af en Politik, der øgede de offentlige Udgifter uden tilsvarende Forøgelse af Produktionskræfterne, maatte bæres af Flertalspartierne alene. Derimod stillede Mindretallet et *Ændringsforslag* om en noget *udvidet Adgang til at tillægge Personer Aldersrente efter det fyldte 69. Aar*. (Folkeforsikringslovens § 38, Stk. 4, se foran under 1). Dette Ændringsforslag bortfaldt ved Afstemningen. Et andet Ændringsforslag, som Mindretallet stillede sammen med de Konservative, gik ud paa at udtage Paragraffen med de nye Bestemmelser om Aldersrentens Aftrapning i Tilfælde af Opsættelse med Rentebegæring Indgivelse; Paragraffen vedtoges med 60 Stemmer mod 38.

Det konservative Mindretal udtalte indledningsvis, at Det konservative Folkeparti ikke havde stemt for Folkeforsikringsloven, men allerede for adskillige Aar siden i et Lovforslag havde givet Udtryk for sit Ønske om en Invalide- og Aldersforsikring, hvilende paa forsikringsmæssigt Grundlag, om end med Tilskud fra det offentlige til væsentlig Lettelse af Byrden for den økonomisk svagere Del af Befolkningen. Det foreliggende Forslag gik nu videre i Retning af at yde Aldersrenten vederlagsfrit og indeholdt intet om Muligheder for gennem en særlig Ydelse (Præmie) at sikre sig en yderligere Hjælp ud over den ved Lov fastsatte Aldersrente. Mindretallet kunde ikke gaa med til en *Nedsættelse af den almindelige Aldersgrænse* for Opnaelse af Aldersrente og henviste til Begrundelse herfor navnlig til de meget store og stærkt stigende Udgifter, en saadan Ordning vilde medføre